TUYỂN TẬP THƠ LƯU NIỆM
NGUYỄN DUY PHƯỚC – PHẦN 3
Những Bài Thơ Thương Nhớ Quê Hương

Mục Lục

1. quê tôi đó
2. hận ly hương
3. sầu biệt ly
4. nỗi lòng viễn xứ
5. tiếc xuân
6. bước đường lữ thứ
7. đời người viễn xứ
8. cuộc tình lữ thứ
9. nỗi sầu vong quốc
10. nước non ngàn dặm ra đi
11. tháng tư gợi nhớ sài gòn

1. QUÊ TÔI ĐÓ

Tôi vẫn sống trong niềm thương nỗi nhớ
Nhớ thương quê bao khắc khoải chờ mong
Một bài thơ tôi viết mãi chưa xong
Sao tả hết nỗi lòng khi xa cách

Quê tôi đó, đồng ruộng xanh bát ngát
Trời thênh thang, cánh vạc lững lờ bay
Dải phù sa vun màu mỡ luống cày
Cho mạch đất tràn đầy bao nguồn sống

Quê tôi đó, những bình minh nắng sớm
Gà gáy vang bên khóm trúc sau hè
Tiếng chim cu vui hót nhộn bụi tre
Bừng dậy buổi ban mai nghe rộn rực

Quê tôi đó, bác nông phu lao lực
Sáng tinh sương đã ra sức cày bừa
Áo vá vai không quản ngại nắng mưa
Giọt mồ hôi tưới bồi mùa lúa mới

Quê tôi đó, khí trong lành thơ thới
Đượm dạt dào tình cỏ nội hương đồng
Mùi mạ non ngai ngái ngập cõi lòng
Màu lúa chín ngất ngây hồn thôn dã

Quê tôi đó, ấp yêu tình mái lá
Có mẹ già vẫn vất vả gian truân
Có dân làng vẫn khuya sớm tảo tần
Tuy khó nhọc nhưng ân cần, gắn bó

Quê tôi đó, lối mòn về xóm nhỏ
Khúc khuỷu gập ghềnh, đất đỏ bụi mờ
Vẳng đâu đây lời tha thiết ru hời
Cùng tiếng võng ầu ơ nghe day dứt
Quê tôi đó, con kinh dài uốn khúc
Lặng lờ trôi ven ngõ trúc quanh co
Mái chèo khua bên mạn gỗ con đò
Vọng câu hát, giọng hò ôi xao xuyến

Quê tôi đó, cây cầu tre mấy nhịp
Chuyến đò ngang, đò dọc tiễn đưa ai
Dìu bước nhau qua cầu áo tung bay
Hương bồ kết làn tóc mây thơm ngát

Quê tôi đó, những chiều buông nắng nhạt
Tiếng tiêu buồn man mác trỗi mông lung
Hồn chơi vơi, chân bước thoáng ngập ngừng
Chừng mơ ảo, cõi không trung đọng lắng

Quê tôi đó, mục đồng bên đê vắng
Trên lưng trâu, văng vẳng tiếng sáo diều
Lắng tâm tư theo ngọn gió hiu hiu
Khúc trầm bổng làm xiêu lòng viễn khách

Quê tôi đó, túp lều tranh mái rách
Bữa cơm rau, dưa muối thật đơn sơ
Tuy thanh đạm nhưng tình tự, nên thơ
Quanh bếp lửa bập bùng hơ sưởi ấm

Quê tôi đó, cành khế hoa lấm tấm
Hàng dừa xanh bóng trải rậm thôn làng
Cây bàng cội sừng sững với thời gian
Bờ lau sậy gió ngàn xua xào xạc

Quê tôi đó, gió lam chiều bàng bạc
Lửa đốm lung linh, phảng phất rạ rơm
Thoảng lâng lâng mùi gạo chín nồi cơm
Cơm hai buổi, khắc đền ơn mưa móc

Quê tôi đó, ao dù trong dù đục
Lá mồng tơi chen súng, bụt, loa kèn
Lục bình bên đầm vẫn sạch hương sen
Tình mộc mạc với hoa hèn cỏ dại

Quê tôi đó, rẫy vườn tươi bông trái
Giàn mướp vàng len bờ dậu nương khoai
Mùi hoa ngâu lẫn hoa bưởi, hoa nhài
Nghe thâm thúy, đậm đà tình non nước

Quê tôi đó, gió nhẹ rung lả lướt
Thôn nữ dịu dàng, tha thướt vương tơ
Áo bà ba trong trắng nét ngây thơ
Vành nón lá mộng mơ vờn e ấp

Quê tôi đó, khi hoàng hôn dần tắt
Ánh trăng treo giăng mắc tận đầu gành

Tiếng chày khua giã gạo dưới trăng thanh
Câu vọng cổ lảnh lanh trong đêm vắng

Quê tôi đó, bức tranh thôn đằm thắm
Lòng đất thiêng hòa hợp với lòng người
Mối thân tình như bát nước chè tươi
Sông với núi vẫn ngàn đời chung thủy

Quê tôi đó, đời nông dân bình dị
Vui vầy cùng bầu bí, luống ruộng nương
Sống an lành trong giấc mộng bình thường
Không ảo vọng, không mơ vương phù phiếm

Quê tôi đó, bốn nghìn năm văn hiến
Bao cuộc bể dâu, chinh chiến buồn vui
Khiến mẹ già dòng lệ mãi sụt sùi
Khóc vận nước, ngậm ngùi cho số kiếp

Quê tôi đó, giờ đây đành ly biệt
Sầu hoài hương sao kể xiết nỗi niềm
Lòng ngổn ngang bao nhung nhớ triền miên
Ôm ấp mãi mối tình quê muôn thuở.

Chú thích: *Bài thơ và lời có video, muốn xem thì bấm vào link này.*

2. HẬN LY HƯƠNG

Tôi vẫn đi trong vũng tối nhạt nhòa
Nửa đời phù thế đã tiêu pha
Dặm ngàn đất khách sầu viễn xứ
Tình quê vời vợi mấy giang hà

Con đường vô ngạn biết về đâu
Lê lết chơi vơi giữa chốn nào
Xót thương lòng dậy niềm ai oán
Vì đâu non nước lắm bể dâu

Lang thang phiêu bạt khắp trăm miền
Dòng đời ngang trái đắm sầu miên
Âm thầm gọi mãi hồn sông núi
Trôi vùi theo vận nước oan khiên

Mảnh tình cô lữ quá bơ vơ
Tiếc nuối sao nguôi ở xứ người
Trống vắng riêng ta sầu một cõi
Tìm đâu tri kỷ giữa đơn côi

Sương gió phong trần trĩu đôi vai
Xác thân vàng võ bụi trần ai
Hồn đau chất ngất chưa lịm kín
Lê kiếp ly hương lắm đọa đày

Kỷ niệm thân yêu cứ chất chồng
Bến bờ xưa cũ mãi vời trông
Dĩ vãng đau thương còn vướng víu
Khuấy động tâm tư, nát cả lòng

Giông bão ơi buốt giá phận người
Gió mưa tơi tả cuốn giạt trôi
Bạn bè, đất nước giờ đâu nhỉ
Thất lạc tiêu tan, mất cả rồi

Còn chăng bầu rượu với túi thơ
Để quên cay đắng, nghiệt oan đời
Rượu cạn đầy vơi dòng lệ chảy
Thơ mấy vần tuôn đã nghẹn lời

Thôi hãy cầu xin phép nhiệm mầu
Cho lòng diệt sạch nỗi niềm đau
Vần xoay thế sự bao nghiêng ngửa
Sầu bi cho lắm chỉ bạc đầu!

3. SẦU BIỆT LY

Đường về vương bóng sầu vây
Bốn mùa ròng rã, tháng ngày phôi pha
Biệt ly cách trở quan hà
Làm thân du tử bôn ba dặm trường
Chiều tàn vương áng tà dương
Hoàng hôn bảng lảng sợi buồn giăng mau
Bóng câu đã xế ngang đầu

Tóc râu cũng đã đượm màu tuyết sương
Hàng cây rũ rượi bên đường
Lá vàng xào xạc tiếc thương lìa cành
Làn mây bạt gió lang thang
Mây ngàn hạc nội mênh mang sầu đời
Giọt mưa lã chã tuôn rơi
Đổ từng hạt vỡ, rã rời xác thân
Bánh xe tạo hóa lạc luân
Bấy chầy mưa gió, chút phần cút côi
Chơ vơ ghềnh đá giữa trời
Trăm năm vật đổi sao dời càn khôn
Loạn ly, dâu bể dập dồn
Hai bờ hưng phế theo cuồng lưu trôi
Bến Tần luyến nhớ bồi hồi
Sông Tương ngăn cách chia phôi nát lòng
Thề xưa hẹn với non sông
Giữa đường gánh nợ tang bồng vỡ tan
Khói lam mờ mịt quan san
Lối về hun hút, trời Nam nhạt nhòa
Vọng từ thăm thẳm bao la
Rì rào âm hưởng trường ca quê nhà
Chim bay lạc lõng phương xa
Cô đơn cánh nhạn biết là về đâu
Lìa đàn, xa tổ rầu rầu
Đường bay mỏi cánh dãi dầu phong sương
Dòng sông uốn khúc đoạn trường
Sóng cồn thổn thức nhớ nguồn quặn đau
Trùng dương giông bão thét gào
Nổi cơn lốc xoáy lao đao phận người
Ánh trăng chênh chếch ven đồi
Con trăng khuyết mạt lẻ loi nửa vành
Sao Hôm le lói bên mành
Cầu Ô gãy nhịp, năm canh vắng dài
Tiếng đàn day dứt bi ai
Giây chùn lỗi điệu thanh giai nghê thường
Đêm thâu trỗi khúc ly hương
Phím tơ ảo não, cung thương ai hoài
Men nồng chung rượu vơi đầy
Uống say cho hết đắng cay cuộc đời
Dứt lòng cạn chén ly bôi
Mềm môi sao vẫn chưa nguôi hận sầu.

4. NỖI LÒNG VIỄN XỨ

Tôi đi trong vấn vương niềm nhớ
Phố xá người qua rất ơ thờ
Có hay lòng tôi đang nức nở
Mỗi độ Tết về luống ngẩn ngơ

Chạnh nhớ quê hương giờ xa cách
Có làm ai đó dạ nao nao
Đã bao cái Tết sầu viễn khách
Niềm đau chồng chất, hận thêm sâu

Ôm mối hoài hương đầy tiếc nuối
Xao xuyến tình quê gợi rã rời
Lê bước tha phương bao hờn tủi
Sống cõi phù sinh, hận kiếp người

Ai có vui chi đời lang bạt
Dặm trường cô lữ ngắm trăng suông
Sầu vẫn ngự tầng mây lưu lạc
Có Tết nào không cảm thấy buồn

Làm sao níu kéo thời gian lại
Để tìm âm hưởng Tết tuổi thơ
Khung trời kỷ niệm lưu luyến ấy
Nay đã mờ phai cuối nẻo đời

Quê người đón Tết nghe tê tái
Thiếu hồn sông núi, thiếu xuân tươi
Tìm đâu những mùa xuân êm ái
Bẽ bàng lữ khách lắm xuân ơi

Đâu cúc, mai, đào đua rộn nở
Đâu cảnh tưng bừng đón xuân sang
Vắng nhịp trống lân, tràng pháo nổ
Vắng khi sum hợp, tiếng cười vang

Cố gượng đau thương bày tiệc rượu
Chút quà, chút bánh, đón tân xuân
Thắp nén trầm hương khơi Tết cũ
Đốt nến giao thừa gọi có nhân

Ly rượu mừng xuân sao nhạt thếch
Môi nào đắng chát, mắt nào cay
Bên song lạnh lẽo ngồi nhớ Tết
Hỏi lòng mình đang tỉnh hay say

Ai còn mơ tưởng mùa xuân mới
Riêng tôi đợi mãi tóc pha màu
Xuân qua đất khách buồn vời vợi
Cứ mỗi mùa xuân một mối sầu!

5. TIẾC XUÂN

Xuân về có thấu nỗi lòng ta
Xuân có dừng chân chốn quê nhà
Cho ta nhắn gửi đôi lời nhé
Mối sầu vong quốc mãi xót xa

Xứ người giá lạnh, tuyết sương rơi
Đón xuân này nữa mấy xuân rồi
Lòng ta luôn tiếc xuân quê mẹ
Có nắng tươi hồng trải khắp nơi

Muôn chim đua hót báo xuân về
Nhộn nhịp tưng bừng khắp nẻo quê
Đây đó đì đùng vang tiếng pháo
Mai đào khoe sắc nở xum xuê

Hương xuân bay tỏa khắp không gian
Dáng xuân lộng lẫy rắc tơ vàng
Hồn xuân tô thắm tình non nước
Ý xuân chấm phá dải hoa văn

Nàng xuân xưa diễm lệ, huy hoàng
Có còn giáng hạ cõi trần gian
Hay đã biệt tăm từ dạo ấy
Để hồn sông núi xót ly tan

Xuân ơi xa cách tự bao giờ
Đất khách lưu đày, hận khôn nguôi

Xuân sang nhớ nước thêm hờn tủi
Lưu luyến tình quê những ngậm ngùi

Xuân đến chi đây luống bàng hoàng
Cứ ngỡ xuân này hẳn xuân sang
Hóa ra xuân vẫn là xuân cũ
Vẫn kiếp tha hương, vẫn bẽ bang.

6. BƯỚC ĐƯỜNG LỮ THỨ

Dặm trường lữ thứ thoáng sầu vây
Rong ruổi đường mưa chiếc bóng gầy
Trời chiều hoang vắng lê bước lẻ
Ròng rã cưu mang nỗi u hoài

Ngại ngần cất bước lúc đông sang
Phố xá buồn tênh thoáng ngỡ ngàng
Quạnh quẽ sắt se tình cô lữ
Thiếu vắng tình quê luống bẽ bàng

Lạnh lùng buốt giá giọt sương mai
Gió bấc từng cơn thổi lạnh đầy
Bàng bạc mưa tuôn sầu tê tái
Hoa rơi, cây cỏ úa tàn phai

Điệu đàn rưng rức, phím cung lơi
Dõi bóng người yêu tận cuối trời
Dư hương vướng víu niềm đau xót
Duyên nợ ba sinh đã lỡ rồi

Nắng tàn khuất lấp áng hoàng hôn
Vằng vặc bên song đẫm ngập hồn
Đêm khuya trằn trọc sầu lẻ bóng
Phòng không thổn thức cuộc tình đơn

Man mác sầu dâng theo áng mây
Da diết buồn vương tháng ngày dài
Niềm thương nỗi nhớ dâng vời vợi
Xót phận tha hương kiếp lạc loài

Cõi ta bà phiền lụy, sầu thương
Đường trần phiêu bạt lắm đoạn trường
Lê gót viễn phương bao hờn tủi
Gánh nợ tang bồng mãi vấn vương

Đường về thăm thẳm mịt mờ xa
Bóng dáng quê hương vẫn nhạt nhòa
Nỗi lòng chất ngất sầu viễn xứ
Mảnh tình non nước mãi xót xa.

7. ĐỜI NGƯỜI VIỄN XỨ

Năm mươi năm một đời người viễn xứ
Mỗi độ tháng tư về gợi nhớ mông lung
Nhớ quê hương giờ xa cách muôn trùng
Niềm thương tiếc nấu nung sôi tủi hận

Kỷ niệm buồn luôn về khơi dĩ vãng
Bao luyến lưu vương ngày tháng u hoài
Kiếp ly hương, thân cô lữ đọa đày
Sầu vong quốc vẫn vơi đầy tâm khảm

Bước cô đơn nơi chân trời vô ngạn
Biết về đâu khi lang bạt tha phương
Thân du tử bôn ba suốt dặm trường
Buồn ly biệt vướng bước đường rong ruổi

Nỗi trống vắng riêng mang sầu một cõi
Xác thân gầy, vàng võ bụi trần ai
Gió mưa bão bùng nặng trĩu đôi vai
Đường xa thẳm miệt mài đôi mắt mỏi

Gót lãng du theo dòng đời trôi nổi
Vẫn lạc loài trong vũng tối nhạt nhòa
Bến bờ xưa nay biền biệt xót xa
Sầu rơi rụng chốn ta bà nghiệt ngã

Nghe thổn thức một bóng đời mục rã
Giọt mưa tuôn lã chã đẫm hồn đau
Quãng hư không vang vọng tiếng tơ sầu

Khung trời xám mịt mờ màu loang lổ

Quê mẹ ơi nay dặm ngàn cách trở
Còn lại gì chỉ vụn vỡ tang thương
Vạt nắng tàn hiu hắt áng thê lương
Hồn tơi tả trong khói sương bàng bạc

Sầu lạnh giá mảnh tim côi tan tác
Trọn kiếp người lưu lạc đắm sầu miên
Giấc mơ hoang vẫn dày đặc ưu phiền
Cưu mang mãi một niềm thương nỗi nhớ.

8. CUỘC TÌNH LỮ THỨ

Làm thân lữ khách tha hương
Bốn mùa trăn trở nhớ thương quê nhà
Còn đâu nữa mượt mà mùa xuân trước
Nơi quê người lệ đẫm ướt tình xuân
Niềm đau vướng víu gót chân
Điệu đàn dang dở, sầu dâng dặm trường
Thương nhớ lắm cuộc tình phương xa đó
Gởi hồn theo ngọn gió kiếm tìm ai
Nhớ nhung ngày tháng u hoài
Xác thân vàng võ, sầu vây ngút ngàn
Đường cô lữ đành lang thang chiếc bóng
Chốn hư không vang vọng tiếng ve sầu
Tâm tình biết gửi về đâu
Rừng thu phong kín một màu thê lương
Buồn ly biệt quyện bước đường rong ruổi
Nỗi sầu thương riêng một cõi cưu mang
Đọa đày duyên kiếp bẽ bàng
Chia phôi cách trở lỡ làng, xót xa
Đời du tử bôn ba nơi xứ lạ
Cõi ta bà ròng rã kiếp ly hương
Phong trần bao nỗi gió sương
Vai gầy nặng trĩu, mưa tuôn dập dồn
Vụn vỡ áng hoàng hôn màu nắng nhạt
Giọt thương sầu man mác vọng về tim
Mơ hoang dại dứt nỗi niềm
Đêm thâu gối chiếc tơ duyên hững hờ

Hồn lạc lõng nơi chân trời vô ngạn
Thẫn thờ nghe trống vắng mảnh tình côi
Cuộc tình lữ thứ chơi vơi
Lạc loài trăm ngả đất trời mênh mông
Vấn vương day dứt tơ lòng
Người đây kẻ đấy hoài mong trọn đời.

9. NỖI SẦU VONG QUỐC

Ta rong ruổi dưới trời mây đơn bóng
Nghe hư không vang vọng tiếng tơ sầu
Tâm tình biết gửi về đâu
Niềm thương, nỗi nhớ nghẹn ngào, xót xa
Đường xa thẳm chốn quê nhà biền biệt
Kiếp tha hương vương nuối tiếc ngập lòng
Ngậm ngùi bao nỗi hoài mong
Quê hương xa cách vời trông tháng ngày
Kỷ niệm xưa vẫn đọa đày ký ức
Vẫn miệt mài day dứt nỗi niềm đau
Luyến lưu, sầu đắng dâng trào
Người xưa, tình cũ tìm đâu bây giờ
Còn đâu nữa quãng đời đầy thơ mộng
Những nẻo đường chung bóng mãi bên nhau
Phố phường rực ánh trăng sao
Duyên tình nồng thắm, dạt dào tơ vương
Giờ ly biệt đoạn trường ôi nghiệt ngã
Uất hận, tủi hờn lã chã lệ tuôn
Lạnh lùng chớp bể mưa nguồn
Đẫm hồn cô lữ, nhớ thương đọa đày
Đường viễn xứ nỗi sầu vây tơi tả
Gió sương bão bùng mục rã kiếp người
Mảnh tình u uẩn đầy vơi
Phũ phàng lây lất, nổi trôi dòng đời
Sầu vong quôc bao ngậm ngùi cay đắng
Khắc khoải canh thâu, ngày tháng não nề
Dặm ngàn cách trở đường về
Cưu mang một mối tình quê miên trường.

10. NƯỚC NON NGÀN DẶM RA ĐI

Năm tháng cứ trôi chẳng trở về
Cõi lòng day dứt mối tình quê
Gót chân phiêu lãng bao trời biển
Gió núi mây ngàn chốn sơn khê

Bảng lảng chiều buông luống não nề
Se sắt nỗi niềm lạnh tái tê
Mịt mờ quan tái xa vời vợi
Tiếng gọi miên trường trỗi lê thê

Bóng dâu giờ đã xế ngang đầu
Bước đường trôi dạt biết về đâu
Dặm trường lữ thứ, sầu đơn bóng
Thanh âm quê cũ vọng ngàn thâu

Quê hương biền biệt nẻo quan san
Heo hút chân mây cách dặm ngàn
Xót xa nỗi tang bồng hồ thỉ
Mảnh tình non nước mãi vương mang

Quê người rong ruổi kiếp phong ba
Kỷ niệm thân yêu đã nhạt nhoà
Đau thương liệm kín niềm trăn trở
Vương vấn tình quê, nỗi nhớ nhà.

11. THÁNG TƯ GỢI NHỚ SÀI GÒN

Chiều hôm nay bổng thấy lòng se thắt
Tháng tư về man mác gợi sầu vây
Kiếp tha hương nghe trống vắng, lạc loài
Niềm thương nhớ vẫn đọa đày tâm khảm
Nhớ Sài Gòn, rộn ràng khơi dĩ vãng
Hằng dõi trông về chốn vắng xa xôi
Nhớ xưa viễn đông hòn ngọc tuyệt vời
Thuở niên thiếu yêu đương ngời tuổi mộng
Cuộc tình ươm theo nắng vàng ngát đọng
Áo ai bay trong gió lộng chiều mơ
Cổng trường xưa thường tha thiết đợi chờ

Ôi nhớ quá quãng đời đầy hoài niệm
Đường xưa lối cũ đón đưa, lưu luyến
Đôi bóng bên nhau quyện bước không rời
Nắng còn vương trên mái tóc buông lơi
Hay ướt đẫm những chiều mưa ròng rã
Hạt mưa tuôn như lệ rơi lã chã
Xuyên áo tơi buốt giá trái tim côi
Công viên xưa ngồi đếm lá vàng rơi
Hàng me rủ thẫn thờ in bóng ngã
Dư âm buồn tiếng ve sầu rỉ rả
Hoa phượng rơi tơi tả khắp sân trường
Ngập lối đi người em gái sầu vương
Bao mộng đẹp yêu đương thành mây khói
Nhớ những quán hàng hẹn hò ngóng đợi
Nhớ môi em, nhớ vị đắng cà–phê
Nhớ hương nồng ngây ngất thoáng đê mê
Còn đâu nữa giấc mơ tròn thề ước
Chốn quê người mãi u sầu lê bước
Tan tác lòng, tiếc nuối mối tình xưa
Nỗi niềm đau, buồn biết mấy cho vừa
Bóng dáng xưa nay nhạt nhòa cách trở
Dấu yêu xưa phôi phai cuộc tình lỡ
Sài Gòn giờ đã vụn vỡ đau thương
Đã mất tên từng con phố, nẻo đường
Nỗi cay đắng luống đoạn trường chất ngất
Sài Gòn yêu chỉ còn trong ký ức
Kỷ niệm buồn chồng chất mãi không thôi
Lòng viễn khách vẫn dằn vặt rối bời
Tháng tư ơi ngậm ngùi tình non nước.

xin mời đọc tiếp phần 4

Nguyễn Duy Phước
nguồn: blog người phương nam

---

*Nguồn: Internet eMail by **kb** chuyển*

Đăng ngày thứ Hai, November 16, 2026
tkd. Khoá 10A–72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH